

ת"פ 10445/01/21 - מדינת ישראל נגד אמיר אל עוברה - בעצמו ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 10445-01-21 מדינת ישראל נ' אל עוברה

לפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיא אבישי כהן
המאשימה: מדינת ישראל
נגד: ע"י ב"כ עו"ד מורן אברג'ל מויאל
הנאשם: אמיר אל עוברה - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד אלי אונגר

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש בהתאם להסדר טיעון דיוני, שלא כלל הסכמה לעונש, והורשע בעבירה של **פציעה** לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. כפי העולה מעובדות **כתב האישום המתוקן**, ביום 19.12.20 בשעה 15:19 נסע המתלונן ברכב מסוג אאודי לעבר כיכר אלפיניש באזור התעשייה ברהט, באותו הזמן נהג הנאשם ברכב מסוג יונדאי, אשר היה משמאלו וחסם רכבו של המתלונן, באופן שיצא מנתיב הנסיעה לימין וחנה לפני רכבו של המתלונן באלכסון, בהמשך יצא המתלונן מרכבו והנאשם יצא גם כן מרכבו והחל להכות את המתלונן באמצעות מקל עץ.

באותה העת נסע אחיו הקטין של הנאשם ברכב מסוג יונדאי לפני רכבו של הנאשם, אחיו של הנאשם עצר את רכבו מטרים ספורים לפני רכבו של המתלונן וירד מהרכב. אז תקף הנאשם ופצע את המתלונן בכך שהכה את המתלונן באמצעות מקל עץ בראשו ובגופו.

הנאשם ואחיו עזבו את המקום ברכביהם רק לאחר התערבותם של אחרים שהפרידו.

כתוצאה ממעשיו, פצע הנאשם את המתלונן וגרם לו לחבלות בדמות נפיחות במרפק שמאל, המטומה בראשו, שני חתכים בראשו שנסגרו בסיכות, המטומה בחזה, שפשוף בבטן שנמשך לגב עד הכתף בצד שמאל, המתלונן נזקק לטיפול רפואי.

תסקירי שירות מבחן

3. בתסקיר מיום 23.10.22 סקר שירות המבחן קורות חייו של הנאשם, בן 27, מתגורר ברהט עם בני משפחתו, עתיד להתחתן בקרוב. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית ומתפקדת. הנאשם בעל עבר פלילי קודם בתחום האלימות (רישום ללא הרשעה). הנאשם תיאר סכסוך קודם עם המתלונן וכי ביום האירוע בעת שביצע משלוח ללקוח נתקל במתלונן בכביש, המתלונן התגרה בו, הנאשם עקף אותו עם רכבו וחסם אותו, המתלונן יצא מרכבו עם מקל, הנאשם לקח את המקל מידי והחל להכותו. שירות המבחן ציין שבמסגרת הליך המעצר שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית, הקפיד בהגעה למפגשים ונטל חלק פעיל וניכר כי החל בעיבוד ראשוני של הפסול בהתנהלותו. שירות המבחן התרשם שקיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד אך לאור חלקיו המתפקדים והמוטיבציה שהביע, שילובו בטיפול עשוי להוביל לצמצום הסיכון ולכן התבקשה דחייה בת 4 חודשים.

4. בתסקיר מיום 23.01.23 עלה שהנאשם שולב לאחרונה בקבוצה טיפולית, עד כה התקיימו 2 מפגשים בהם נכח הנאשם, משתף פעולה ומביע מוטיבציה להמשך טיפול. לאור זאת התבקשה דחייה נוספת של 4 חודשים.

5. בתסקיר האחרון מיום 26.06.23, ציין שירות המבחן שהנאשם שולב בקבוצה ב 08.01.23, אומנם אינו מקפיד על הגעה רציפה למפגשים אך לדברי גורמי הטיפול קיימת התקדמות אך טרם מצליח לשתף עולמו הפנימי. שירות המבחן ציין שבשיחה שערך עם הנאשם טרם כתיבת התסקיר הביע הנאשם חששו מהשלכות ההליך הפלילי על חייו, מעכב חתונתו הואיל וחושש שהעונש יפגע בחייו ובפרנסתו. הנאשם מסר שנתרם מהשתתפותו בקבוצה ומביע מוטיבציה להמשך הטיפול. עוד ציין שירות המבחן שבשיחה שערך עם המתלונן, מסר כי האירוע התרחש על רקע יכוח סתמי שאינו זוכר מהותו, ציין שנחבל בראשו ובגופו אך כיום מתפקד כרגיל והכל תקין, מסר שמתגוררים באותו אזור אך נתקל בו לעיתים רחוקות, מאז האירוע אינם בקשר וציין שאינו חושש מפניו. כאמור בתסקירים הקודמים התרשם שירות המבחן שקיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, כאשר שירות המבחן ציין ששילובו בטיפול עשוי להפחית הסיכון.

בהתייחס לשאלת ההרשעה, ציין שירות המבחן שמדובר בנאשם צעיר אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי, מתפקד ויצרני וכן בעל שאיפות לניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי, מביע מוטיבציה להמשך טיפול וכן ניכר שעצם קיומו של ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. שירות המבחן ציין שהרשעתו בדין עלול לפגוע בדימוי העצמי ולהוות חסם מבחינה תעסוקתית בעתיד ולכן המליץ על אי הרשעה.

לעניין העונש, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה וכן צו של"צ בהיקף 200 שעות וכן פיצוי למתלונן והתחייבות כספית.

ראיות וטיעוני ב"כ הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הגישה גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1); תמונות המתעדות החבלה שנגרמה למתלונן (ת/2) וכן תעודה רפואית מבית החולים סורוקה (ת/3).

7. **ב"כ המאשימה**, עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, על הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, כמו כן ציינה שכתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות משמעותיות. הנאשם הינו המבצע העיקרי והוא נושא במלוא האחריות על פגיעת המתלונן.

ב"כ המאשימה, ציינה שכשנה עובר לאירוע הנדון, נדון הנאשם בגין עבירת אלימות ועניינו הסתיים ללא הרשעה, לא היה בכך כדי להרתיעו מלבצע עבירת אלימות נוספת ברף חומרה גבוה יותר.

בנוסף התייחסה ב"כ המאשימה להמלצת שירות המבחן וביקשה להדגיש שמקרה זה אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתב, ראשית חומרת העבירה אינה מצדיקה ביטול ההרשעה ושנית אין כל אינדיקציה לפגיעה קונקרטית בנאשם שעלולה להיגרם מעצם ההרשעה.

לגופו של תסקיר, ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם שולב בקבוצה כללית לצעירים ולא בקבוצה ייעודית. כמו כן התרשם שירות המבחן שבמצבי מצוקה רגשית על רקע פגיעה בכבודו או במשפחתו עלול הנאשם להפעיל שיקול דעת מוטעה ולפעול באימפולסיביות. בנוסף צוין בתסקיר שהנאשם אינו משתף פעולה באופן מלא ולא מגיע למפגשים באופן רציף, ולכן טענה המאשימה שאין מדובר במקרה זה בהליך שיקומי המצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה.

ב"כ המאשימה ציינה 2 פסקי דין בהם נקבעו מתחמי ענישה שונים הנעים בין 12 חודשים ל 30 חודשי מאסר בפועל, ועתרה למקם עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם בצירוף ענישה נלווית הכוללת מאסרים מותנים, קנס, התחייבות ופיצוי למתלונן.

8. ב"כ הנאשם, עמד על עובדות כתב האישום והוראת החיקוק בה הודה והורשע הנאשם, הוא ציין הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם וטען שמדובר בפגיעה מצומצמת, הואיל ולטענתו מדובר בפגיעה קלה ביותר, המתלונן אומנם נזקק לטיפול רפואי אך לא אושפז בעקבות פציעתו, הנזק שנגרם הוא בעיקר כאב וסבל ולא נזק פיזי חמור.

בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש ב"כ הנאשם, שמדובר באירוע ספונטני שלא קדם לו כל תכנון, הוא הדגיש שהרקע לאירוע הוא התנכלות המתלונן לנאשם ולבני משפחתו על רקע סירוב המשפחה שהמתלונן יתחתן עם אחותו של הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש, שהנאשם לקח אחריות הודה במיוחס לו. המדובר באירוע ספונטני קצר ביותר. אין תכנון מוקדם כפי שניסתה ב"כ המאשימה לטעון, הקטין אחיו של הנאשם נתן הדין בנוגע לאירוע, הציג בפני את גזר הדין בעניינו של הקטין שנדון למאסר מותנה וענישה נלווית.

ב"כ הנאשם טען לקביעת מתחם הנע בין מאסר מותנה ל 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודת שירות ובנוגע לעונש שיש להטיל על הנאשם ציין שהנאשם שהה במעצר למעלה מחודש ימים ולאחריו שהה במעצר בית מלא ברמלה במנותק מסביבתו הקרובה. לאחר כ 3 חודשים הוקלו התנאים ושהה במעצר בית לילי, כאשר רק לאחר כ 10 חודשים לאחר האירוע שב למקום מגוריו ברהט ורק לאחר הכרעת הדין בוטלו התנאים המגבילים מלבד איסור יצירת קשר עם המתלונן. ב"כ הנאשם הדגיש שלא הייתה כל אינדיקציה להפרה כלשהי מצד הנאשם, בנוסף הדגיש הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ועם ההליך הטיפולי במשך תקופה ארוכה ולטענתו עבר הליך שיקום מלא ועומד בדרישות סעיף 40ד' ולכן יש לאמץ המלצות שירות המבחן.

בנוסף עמד ב"כ הנאשם על נסיבותיו האישיות של הנאשם, עובדת היותו בן למשפחה נורמטיבית ומתפקדת אשר נפגעה קשות מעצם קיומו של ההליך הפלילי כנגד הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש גם כי הנאשם ערך מאמצים רבים לשוב למוטב, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן. ציין שההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות, הוא ציין שהליך

הפלילי ארך כשנתיים וחצי במהלכם ערך הנאשם שינוי בתפיסתו ובהלך מחשבתו. הוא ציין שהנאשם ללא עבר פלילי, הליך קודם בעניינו הסתיים ללא הרשעה.

הנאשם בדברו האחרון טרם גזירת עונשו, הביע חרטה על מעשיו, ציין כי הבין שעשה טעות, הדגיש שחלפו שנתיים מהאירוע, במהלכם שהה תקופה במעצר ואחר כך במעצר בית ובמהלך התקופה הזו עבר הליך טיפולי וכיום אינו בקשר עם המתלונן.

דין והכרעה

אי הרשעה

9. הכלל בהליך פלילי כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו, יורשע בדין. הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל וזאת במקרים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעה לבין העדר חומרתה של העבירה מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן. ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682: "**שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק**".

10. יחד עם זאת קיימים מקרים יוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנעות מהרשעה, וזאת כפי שנקבע בהלכת כתב ע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל** פ"ד נ"ב (3)377, (להלן: "ע"פ כתב") **הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים הכוללים שההרשעה תגרום לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם וכי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה**. (ראו גם: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח (4) 869, 876).

11. בע"פ כתב כבוד השופט ש' לוי מנה מספר קווים מנחים במענה לשאלה אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד ואם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים; הנסיבות בהן ביצע את העבירה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול במעשיו; והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם (ראה שם, בעמ' 344).

12. במקרה שבפני עסקינן בעבירת אלימות פיזית, שגרמה לחבלות שונות בגופו של המתלונן. כפי שעולה מהתסקיר, הנאשם פעל בלהט הרגע, כנראה עקב סכסוך קודם בינו לבין המתלונן. בימים אלו, בהם האלימות שוררת בקרבנו, האינטרס הציבורי מחייב נקיטת יד קשה כלפי אלו הנוהגים באלימות כלפי האחר וקל וחומר הרשעתם בדין וזאת כדי להביא גם להרתעת הרבים. נסיבות העבירה, אופן האלימות והחבלות שנגרמו למתלונן מביאות למסקנה כי מקרה זה אינו נכנס בגדר המקרים בהם ניתן לשקול סיום ההליך ללא הרשעה. מצאתי לנכון אף להפנות לגזר דין שהוצג על ידי ב"כ הנאשם בתיק ת"פ 38487-01-20 (שלום קריות) של כב' סגן הנשיאה השופט טורס אשר גם במקרה זה לא מצא לנכון לסיים הליך ללא הרשעה

בעבירת אלימות בנסיבות דומות.

13. מעבר לכך, יש לציין כי לא הוכח בפני קיומו של נזק קונקרטי בלתי הפיך או נזק חמור שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדיון.

14. כאמור לעיל, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם נוכח השינוי החיובי שחל בגישתו, ההליך הטיפולי שעבר ועל מנת שפרנסתו העתידית לא תיפגע. מבלי להקל ראש ברצון שלא לפגוע במקור פרנסתו של הנאשם, מה גם שלא הוכח פוטנציאל לנזק או נזק קונקרטי, אין די בכך כדי להצדיק הימנעות מהרשעה על פי הקריטריונים שהותוו בפסיקת בית המשפט העליון. סוג העבירות ונסיבות ביצועה אינו מאפשר לוותר במקרה זה על הרשעתו של הנאשם, מה גם שלטעמי הימנעות מהרשעה במקרה זה עלולה להעביר מסר מוטעה ביחס לחומרה שיש לייחס לנקיטת אלימות פיזית במרחב הציבורי כלפי האחר.

15. לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן, אולם יש לזכור שתסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, כפי שנקבע בפסיקה, רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ מדינת ישראל (01.01.13): "הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם..." (ראה גם ע"פ 1170/15 פלוני נ. מ"י (11.01.16); רע"פ 8344/15 מחאמיד נ. מ"י (08.12.15); רע"פ 2208/16 גוהר נ. מ"י (17.05.16)).

אציין כבר עתה, כי לשיטתי הנאשם עשה כברת דרך טיפולית וניכר שחל שינוי בתפיסתו, הוא נמצא בעיצומו של ההליך הטיפולי ולכך אתן משקל בעת גזירת עונשו, אולם אין בהליך הטיפולי להביא לביטול ההרשעה במקרה זה בשים לב לשיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול.

סוף דבר, לאור סוג העבירות ונסיבות תיק זה, יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי על פני שיקולי שיקום הנאשם, על כן לא מצאתי כי ניתן להימנע מהרשעה במקרה זה.

קביעת מתחם העונש ההולם

16. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הם שלמות גופו, ביטחונו האישי, שלוות נפשו וכבודו של המתלונן. התנהגות אלימה מהסוג האמור הנה מגונה ושלילית, ולמרבה הצער גם נפוצה. בית המשפט העליון עמד על חומרן של עבירות אלימות המבוצעות תוך שימוש בנשק קר ועל הצורך בענישה מרתיעה, ראה הנאמר בע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.04.10):

"...קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב

ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

17. בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מעלה כי מדובר בפגיעה ממשית, בעניינו מדובר בפגיעה אלימה באמצעות מקל עץ בגופו ובראשו של המתלונן, כתוצאה מהתקיפה נחבל המתלונן ונגרמו לו חתכים והמטומה בראשו וכן המטומות ושפשופים בחזהו, בבטנו ובגבו, והוא נזקק לטיפול רפואי. מדובר בפרץ אלימות על רקע סכסוך בין השניים, אשר גרר פגיעה במתלונן.

הפסיקה שבה והדגישה את הגישה המחמירה שיש לנקוט כלפי אלו הבוחרים לנקוט באלימות כלפי הזולת: ראה דברי המשנה לנשיאה כב' א' רובינשטיין בע"פ 8568/14 סאלם אבו גאבר נ' מדינת ישראל (19.05.15):

"על דרך הכלל, בית משפט זה נדרש לצערי לא אחת לאירועים מעין אלה של פתרון סכסוכים בדרכי אלימות, ולא תיתכן מחלוקת כי יש להטיל עונשים משמעותיים, על פי רוב מאחורי סורג ובריח, כדי לעקור תופעות מעין אלה מן השורש (ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (2007); ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (2011); ע"פ 7360/13 טאהא נ' מדינת ישראל (2014)). אין מקום לסובלנות כלפי יד קלה על הדק או על קת סכין או במקל חובלים. ועל כך נאמר: "יש מקום לכך שגם בית המשפט יתרום את חלקו למלחמה נגד האלימות. לעיתים יש תחושה שכל אימרה לא נכונה או התנהגות, שבעיני אחר סוטה מן השורה, ולו במקצת, מהווה הצדקה עבור הפוגע וסביבתו לפגוע באמצעות נשק קר ביחיד ובסביבתו" (ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' טאהא (2014) פסקה 9 לפסק דינו של השופט הנדל). ייקראו דברים אלה כמו נאמרו בנידון דידן. לעיתים קרובות נודע הדבר מסכסוך של מה בכך, מפגיעה נחזית בכבוד או כיוצא באלה, ועל רבים עברה הכוס".

18. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לתת את הדעת לכך כי על פי עובדות כתב האישום, הנאשם תקף את המתלונן באמצעות מקל בראשו ובגופו וגרם לו חבלות בגופו, הנאשם ביצע את המיזחס לו לאור יום בטבורה של עיר כלפי אדם עימו היה לו סכסוך. יש לציין שהנאשם פעל כאשר לצידו אחיו הקטין, אשר שהה במקום. פרץ האלימות הופסק רק לאחר שאחרים התערבו והפרידו. בעניין זה מצאתי לנכון להפנות לעניינו של אחיו הקטין אשר נדון בבית משפט לנוער בב"ש בתיק ת"פ 59811-12-20. אציין כבר עתה, כי אין להקיש בין עניינו של קטין לעניינו של בגיר כאשר האבחנה ביניהם מובהקת ונדרשת על פי חוק ועל פי הפסיקה ועל אף זאת, מצא לנכון בית המשפט לנוער לסיים את עניינו בהרשעה פלילית, דבר המצביע על חומרת המעשים וזאת אדגיש לחומרה בעניינו של הנאשם כי חלקו באירוע מהותי ועיקרי יותר מאשר חלקו של אחיו הקטין.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה שבמקרים שחומרת המעשים והנסיבות דומה הוטלו על הנאשמים עונשים במנעד ענישה רחב כמפורט:

א. רע"פ 8699/15 אבוהאני נ' מדינת ישראל (17.12.15) - עבירת פגיעה, בין הנאשם למתלונן קיים סכסוך כספי, הנאשם פנה למתלונן ששייב לו חובו, המתלונן סירב, אז הנאשם נגח בו מאחור ופצע אותו בראשו בעודו נושא חפץ חד וגרם לו חתך בקרקפת. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל 18 חודשי מאסר בפועל, הנאשם

נעדר עבר פלילי אשר שולב בהליך טיפולי נדון ל **8 חודשי מאסר בפועל**. ערעור ובקשת ערעור נדחו.

ב. רע"פ 8960/15 **בולטנירוב נ' מדינת ישראל** (19.05.16) - עבירת פציעה, על רקע ויכוח כספי תקף הנאשם את המתלונן, בכך ששפך עליו כוס בירה בהמשך חבט בו באמצעות הכוס וניפץ אותה על פניו, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן חתכים בפניו והוא נזקק לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע מספר חודשי מאסר שיכול וירצו בעבודות שירות ועד 14 חודשים בפועל. הנאשם נדון ל **5 חודשי מאסר בעבודת שירות** וזאת לאחר שבית משפט השלום שקל חלוף הזמן של כ 6 שנים מביצוע העבירה, המלצות שירות המבחן ונסיבותיו האישיות של הנאשם. ערעור ובקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם - נדחו.

ג. עפ"ג (מחוזי-מרכז) 7869-01-21 **פיסרסקי נ' מדינת ישראל** (30.05.21) עבירת תקיפה חבלנית, סכסוך על השימוש בדרך, הנאשם יצא לעבר המתלונן שישב ברכב אחר והיכה אותו באגרוף. המתלונן ואמו המשיכו בנסיעה, אז ניגש הנאשם לרכב עם אלה בידו, הכה ברכב ובמתלונן בידו וברגלו, וגרם לו לחבלות. בית המשפט השלום, קבע מתחם ענישה הנע בין 9 ועד 20 חודשי מאסר, הנאשם נעדר עבר פלילי **נדון ל 11 חודשי מאסר**, התסקיר בעניינו לא היה חיובי, ערעור הנאשם נדחה.

20. נוכח הנסיבות שפורטו לעיל ובשים לב לענישה הנוהגת אני קובע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר ועד 18 חודשים**.

חריגה ממתחם הענישה

21. סעיף 40ד'(א) לחוק העונשין, מאפשר לבית המשפט לשקול חריגה לקולא מן המתחם ההולם שנקבע לעבירה המיוחסת משיקולי שיקום. אלא, שהפסיקה קבעה, כי שימוש בסעיף זה יהא במשורה ורק אם מצא בית המשפט, שהנאשם השתקם, או שסיכויי להשתקם הינם ממשיים (ע"פ 7757/21 **מרזוקי נ' מדינת ישראל** (24.05.22)). החריגה תעשה רק מקום ש"ניכרים בפועל" אותו שיקום או סיכוי (ראה ע"פ 671/22 **אחמד אבו תנהא נ' מדינת ישראל** (20.10.22)). בנוסף יש לציין שגם אם שוכנע בית המשפט כי הנאשם השתקם או שקיים פוטנציאל שיקומי יש לבחון חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, כאמור, בעבירות אלימות מהסוג שבו הורשע הנאשם יש לבכר את האינטרס הציבורי ושיקולי הרתעה, (ראה רע"פ 2329/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.03.23) וכן ראה רע"פ 3802/23 **עידן הדר נ' מדינת ישראל** (18.05.23)). כפי שנקבע בפסיקה "שיקולי השיקום, על אף חשיבותם, אינם חזות הכל ולצדם יש להתחשב בשיקולים נוספים, כדוגמת גמול והרתעה" (ראה רע"פ אבו תנהא).

22. בעניינו של הנאשם שבפני, ניכר כי החל בהליך טיפולי אולם לא התרשמתי שמדובר במי שהשתקם ברף הדרוש לצורך סטייה ממתחם העונש ההולם. יחד עם זאת, לא התעלמתי מכך שהנאשם מצוי בהליך טיפולי ובעל שאיפות לניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין, אלא שלטעמי מדובר בהשתלבות ראשונית שטרם הושלמה ועל כן, לא מצאתי כי מקרה זה נכנס לגדר המקרים המצדיקים לסטות מהמתחם שקבעתי לקולא, כפי שביקשה ההגנה, שכן הנאשם אינו עומד באף פרמטר שנקבע בחוק ובפסיקה ולפיכך ענישה צופה פני עתיד או צו של"צ אינה מתאימה למקרה זה ואין בה כדי להלום חומרת האירוע ונסיבותיו. עם זאת ועל אף שלכאורה בשים לב לקיום רישום פלילי בעבירת אלימות היה נכון למקם עונשו של הנאשם שלא ברף התחתון הרי מצאתי לנכון בשל ההליך הטיפולי שעבר הנאשם למקם את עונשו ברף התחתון של המתחם

בשים לב להתרשמותי כי חלה איזושהי חשיבה והתבוננות מחדש במעשה וכן הפנמת הלקח וההרתעה מעצם ההליך הפלילי בעניינינו.

שיקולי גזירת העונש בתוך המתחם

23. הנאשם צעיר בן 27, לחובתו רישום פלילי ללא הרשעה, הורשע במיוחד לו לפי הודאתו, עליה חזר גם בפניי במעמד הטיעונים לעונש והביע חרטה כנה. בכך חסך מזמנו של בית המשפט ואת עדות המתלונן.

24. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית, מתפקדת ותומכת, הנאשם עובד בעסק המשפחתי, עתיד להתחתן בקרוב.

25. שירות המבחן המליץ כאמור על ענישה שיקומית לאחר שנכח כי הנאשם הבין את חומרת מעשיו, ביטא חרטה כנה, החל בהלך טיפולי, הביע מוטיבציה לשינוי וניכר מכך שהסיכון הנשקף ממנו פחת.

26. הנאשם שהה במעצר למעלה מחודש ימים, ולאחר ששוחרר שהה במעצר בית מלא במשך מספר חודשים. בהמשך שהה במעצר בית לילי, התרשמתי כי הנאשם הפנים הלקח הדרוש מההליך הפלילי והורתע ממנו. מכל האמור לעיל, באתי למסקנה כי יש למקם את עונשו בתחתית מתחם הענישה.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות בעיריית רהט - אגף שפע, במשך חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום או לפי קביעה אחרת של הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 31.3.24 עד השעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום של שב"ס ליד כלא באר-שבע.

אני מזהיר את הנאשם שעליו לנהוג בהתאם לכללים ולתנאים שתקבע הממונה על עבודות השירות ושם לא יעשה כן יכול ויופסקו עבודות השירות והוא יידרש לרצות את יתרת עונשו בכלא.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מהיום, שלא יעבור בתוך התקופה האמורה עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מהיום, שלא יעבור בתוך התקופה האמורה עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. הנאשם יפצה את המתלונן, עד תביעה מספר 10, מר ענאן אל רמילי, ת.ז. 205776578, בסך של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 1.1.24 ובמשך כל 01

לחודש שלאחריו.

את הפיצוי ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).
- ה. הנאשם יצהיר בפני על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ שלא לבצע כל עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מכל מין וסוג וזאת למשך שנתיים מהיום **(ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול)**.

המזכירות תסגור את התיק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"ד, 07 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.